

[Aksel Larsen.]

eksportregulering, vi har, i høj grad er skadelig for Danmark, idet den på mange områder vanskeliggør det for os at få afsætning for vore eksportprodukter og således indtjene valuta og blive i stand til at skaffe os de nødvendige forsyninger udefra.

Alfa og omega i de hidtidige drøftelser om fællesmarkedet og lignende planer har jo været spørgsmålet om, hvad vi skal gøre for at slippe af med vore landbrugsprodukter til rimelige priser. Der er meget store vanskeligheder, til dels forårsaget af Danmarks ensidige binding til vest og den forbløffende store hensyntagen, man handelspolitisk har vist Englands interesser. Ja men kunne man ikke undersøge, om der var mulighed for at afsætte en del af vor landbrugseksport til andre lande og til andre verdenshjørner? Jeg tror ganske vist ikke, der er nogen lande, der vil købe vore landbrugsprodukter for vore kønne blå øjnes skyld eller for de danske landbrugeres dygtigheds skyld. De vil købe dem, hvis de har brug for dem, og hvis de skønner, det er til gavn for deres økonomi at købe vore landbrugsprodukter.

For at belyse, hvad jeg mener hermed, vil jeg tillade mig at minde om, at Norge har et tilsvarende problem, som hedder fisk. Noget af det vigtigste for Norge at skaffe sig afsætning for i udlandet er fisk, og det har der været mange og store vanskeligheder med, men det er lykkedes Norge at få en kontrakt med Sovjetunionen, som køber 75 pct. af den norske sildeeksport. Nu kan der vel nok blive enighed om, at befolkningen i Sovjetunionen ville kunne leve uden den norske sild; men Sovjetunionen køber altså de norske sild. Hvorfor? Fordi Norge samtidig er gået ind på at levere Sovjetunionen meget store kvanta aluminium, som dog vist ellers regnes til strategiske varer.

Jeg tror, at nogle af de vanskeligheder, der er for udviklingen af vor samhandel med de østeuropæiske lande og i særdeleshed med Sovjetunionen for at få udfyldt den rammeaftale for handelen, der er sluttet, må søges deri, at Danmark tager så meget hensyn til, hvad man kan lide og ikke kan lide vesterude, i stedet for at bestemme, hvilke eksportprodukter det

vil sælge til de socialistiske lande. Det er glædeligt, at den højtærede statsminister nu kan bebude, at man vil sende en delegation til Kina for at få afsluttet en handelstraktat med dette land og få handelen i gang. Det er på tide, og det er trist, at Danmark her som i så mange andre forhold skal komme som den bekendte hale på 4. division. Men det er beklæmende, at statsministeren, hvad handelen med de socialistiske lande angår, ikke havde et ord at sige om Sovjetunionen eller de folkedemokratiske lande i Europa, hvor der formentlig også kan ligge muligheder. Statsministeren kan da ikke have glemt resultatet af den rejse, han foretog i fjor, og de udtalelser, han i den anledning er kommet med. Når man gennemlæser hans programtale, søger man imidlertid forgæves efter udtalelser om udvidelse af handelen med Sovjetunionen til gavn for Danmark.

Nej, Sovjetunionen nævnes kun i én forbindelse, nemlig at regeringen interesserer sig vældigt for at skaffe erstatning til danske kapitalister for tab, de måtte have lidt ved socialiseringen derovre.

Ja, jeg modsætter mig ikke, at regeringen bestræber sig for at skaffe erstatninger dér. Jeg synes også, man bør forhandle med Japan om erstatninger, og jeg kan også tilslutte mig, at man forhandler med Tyskland om erstatninger til dem, der har siddet i tysk fangenskab, men jeg synes, det ville være ulige mere vigtigt for Danmark og dansk økonomi, om man tænkte på at få erstatning fra Tyskland på et helt andet område. Tyskland skylder fra krigens og besættelsens tid Danmark et beløb på 10-11 milliarder kr. Var det ikke på tide, at vi mødte frem med vor fordring her og forlangte disse penge betalt? Ville det ikke være så meget mere rimeligt, som Vesttyskland jo synes at være blevet det rigeste land i Europa, så rigt, at statsministeren endda måtte sige, at der på grund af Vesttysklands rigdom foregår en ubehagelig valutaspækulation, der svækker de øvrige vesteuropæiske landes valuta.

Må jeg indskyde den parentetiske bemærkning, at det forbløffer mig stadig væk, at ingen dansk regering vil gøre noget for at forhindre, at kronen svækkes ved valutaspækulationer. Nu har vi statsministerens